

Sygnatura akt V U 1547/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2020 r.

**Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w następującym składzie:**

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2020 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku S. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do rekompensaty

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

Oddział w T.

z dnia 7 listopada 2019 r. roku sygn. (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 listopada 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. S. (1) prawa do emerytury z rekompensatą z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał, że przedłożone przez wnioskodawcę zeznania świadków nie stanowią środkiem dowodowym w sprawie, zatem brak jest podstaw do przyznania wnioskowanego świadczenia.

Wnioskodawca wniósł odwołanie od tej decyzji. Wskazał, że oprócz dokumentów, które już wcześniej składał do ZUS, jak i zeznań świadków, które nie zostały uznane za środek dowodowy w sprawie, nie posiada żadnych innych dowodów, które wskazywałyby na charakter pracy jaki wykonywał w spornym okresie czasu pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. ZUS wskazał, że sprawa dotycząca zaliczenia spornego okresu od 18 listopada 1973 roku do 30 kwietnia 1977 roku oraz od 25 listopada 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku do stażu pracy wnioskodawcy była przedmiotem postępowania w sprawie sygn. akt V U 13/18 przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim i została prawomocnie zakończona. Od wyroku tego wnioskodawca złożył apelację, jednak Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 22 maja 2019 roku sygn. akt **III** AUa 902/18 ją oddalił.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. (1), urodzony w dniu (...), złożył w dniu 1 grudnia 2011 roku wniosek o przyznanie wcześniejszej emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę z dnia 1 grudnia 2011 roku k. 1-3 akt ZUS tom IV)

Decyzją z dnia 8 grudnia 2011 roku ZUS odmówił S. S. (1) przyznania wcześniejszej emerytury z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz nieosiągnięcie 60 lat.

Od powyższej decyzji S. S. odwołał się do Sądu Okręgowego w Warszawie. Prawomocnym wyrokiem z dnia 1 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XIV U 69/12 oddalił odwołanie S. S. (1) od decyzji z dnia 8 grudnia 2011 roku.

(dowód: decyzja z dnia 8 grudnia 2011 roku, k. 16 akt ZUS IV, odwołanie k.4 akt sprawy XIV U 69/12, wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2012 roku k.20 akt sprawy XIV U 69/12)

W dniu 29 września 2017 roku S. S. (1) złożył wniosek o emeryturę.

(dowód: wniosek o emeryturę z dnia 29 września 2017 roku k. 1-3 akt ZUS Tom I)

Decyzją z dnia 13 października 2017 roku ZUS przyznał S. S. (1) emeryturę od 1 października 2017 roku tj. od daty wejścia w życie ustawy.

(dowód: decyzja z dnia 13 października 2017 roku, k. 5 akt ZUS 1)

W dniu 8 listopada 2017 roku S. S. złożył wniosek o rekompensatę.

(dowód: wniosek o rekompensatę roku k. 7 akt ZUS Tom 1)

Decyzją z dnia 6 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. S. (1) prawa do rekompensaty z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia w wymiarze 7 lat, 6 miesięcy i 13 dni tj. okresy zatrudnienia od 11 maja 1977 roku do 14 października 1977 roku oraz od 11 maja 1989 roku do 31 maja 1997 roku.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia:

- od 18 listopada 1973 roku do 30 kwietnia 1977 roku w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku maszynisty koperek jednonaczyniowych, ponieważ w świadectwie pracy z dnia 31 lipca 2000 roku brak określenia charakteru pracy odpowiadającej wykazowi prac w szczególnych warunkach wymienionych w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku;

- od 24 listopada 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku w (...) w P. na stanowisku palacza, ponieważ stanowisko to nie jest wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku;
- od 1 stycznia 1984 roku do 4 września 1988 roku w (...) w P. na stanowisku operatora koparko-ładowarki, ponieważ wnioskodawca nie posiada świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 6 grudnia 2017 roku k. 13 akt ZUS TOM I, odpowiedź na odwołanie k.4 akt sprawy)

Od decyzji tej wnioskodawca złożył odwołanie. Sprawa z powyższego odwołania toczyła się w Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Tryb. pod sygnaturą akt VU 13/18. W toku jej postępowania Sąd przesłuchał świadków: S. B., M. P. i J. Z. oraz przesłuchał wnioskodawcę, a także dopuścił dowód z dokumentów w aktach osobowych wnioskodawcy.

(dowód: uzasadnienie wyroku w sprawie VU 13/18 - k 87-94 - w aktach sprawy VU 13/18)

Wyrokiem z dnia 23 maja 2018 roku Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy dokonał oceny materiału dowodowego i wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, a więc ZUS prawidłowo wydał zaskarżoną decyzję.

Od powyższego wyroku wnioskodawca złożył apelację. Wyrokiem z dnia 22 maja 2019 roku w sprawie III AUa 902/18 Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie VU 13/18. Sąd Apelacyjny wskazał, że apelacja miała charakter wyłącznie polemiczny, w związku z tym była bezzasadna.

(okoliczności bezsporne)

Wnioskodawca w dniu 3 września 2019 roku złożył kolejny wniosek o przyznaniu mu prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w' warunkach szczególnych, do którego załączył jedynie zeznania kolejnego świadka w sprawie, uznając to za nową okoliczność w sprawie.

(dowód: wniosek, k. 56 akt ZUS)

W następstwie tego wniosku ZUS wydał zaskarżoną w sprawie decyzję.

(dowód: decyzja z dnia 7 listopada 2019 roku k. 63 akt ZUS)

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w' toku albo została już prawomocnie osądzona czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przepis ten powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c., który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wy stąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw' Publicznych z 26 stycznia 2012 roku, I UK 301/11).

Generalnie przyjmuje się, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1996 roku. II UZP 18/96). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia więc ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 roku, III UK 100/08.).

Nie oznacza to jednak, że w sprawie z zakresu ubezpieczenia społecznego powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentownego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 roku. II UKN 105/98).

Zaskarżoną decyzją, od której ubezpieczony wniósł odwołanie w rozpoznawanej sprawie, odmówiono doliczenia okresu zatrudnienia od dnia 18 listopada 1973 roku do dnia 30 kwietnia 1977 roku oraz od dnia 24 listopada 1980

roku do dnia 31 grudnia 1983 roku do pracy w warunkach szczególnych, co było już objęte kontrolą Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie V U 13/18 oraz Sądu

Apelacyjnego w Łodzi w sprawie III AUa 902/18. Przedmiotem sporu w ww. sprawie było właśnie to, czy skarżący w okresie wskazanym w odwołaniu pracował w szczególnych warunkach i przysługuje mu prawo do rekompensaty. Co więcej we wskazanej sprawie Sąd przeprowadził dowód z zeznań licznych świadków, przesłuchał świadków, a także dokonał analizy akt osobowych i na tej podstawie orzekł, że wnioskodawca nie spełnia warunków do przyznania mu prawa do rekompensaty.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca składając do organu rentowego ponowny wniosek o przyznanie prawa do rekompensaty nie złożył żadnych dowodów ani nie wskazał nowych okoliczności, które miałyby wpływ na jego prawo do świadczenia. Podniósł jedynie, że na okoliczność charakteru wykonywanej przez jego pracy może zeznawać kolejny świadek. Nie było jednak żadnych przeszkód, aby świadek ten zeznawał w prawomocnie zakończonym postępowaniu sygn. akt V U 13/18.

Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku w sprawie VU 1025/11, co oznacza niedopuszczalność czynienia nowych ustaleń co do tego, co było już przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia.

W sprawie występuje zatem stan powagi rzeczy osądzonej, gdyż w obu sprawach wystąpiła tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Zapadło zatem w sprawie prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami.

Biorąc pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. orzekł, jak w postanowieniu.